Bernardus Claravallensis: Sermones super Cantica canticorum. Add: Gilbertus de Hoilandia: Sermones super Cantica canticorum

Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 1497 Seite 327

164

siti nõne tibi videnť dẽtes quidã q̃ redar/
gutiõis beniuole velut morsib⁊ subiectos
ↄuincũt. dĳudicãt. manifestãt. ⁊ ad meli/
orem emolliũt statũ? O, si tu p̃dur⁹ es et
emolliri non potes / q̃d remordere paras?
An nõ te remordes q̃ vel in occulto detra
his vel palã ↄtradicis? Quid dentẽ ↄ dẽ
tem paras? dentẽ improbũ ↄ dentẽ pium
Mordere potes / sꝫ ↄsumere nõ potes. Dẽ
tes enĩ sunt: ⁊ duri sunt ⁊ firmi: ⁊ detrahẽ
tes nõ metuũt: memores se cũ pp̄heta in
ter scorpiones ⁊ incredulos cõmorari / et
sicut oues missos inter lupos vt ipos lu/
pos ĩ oues rõnabili tolerãtia ⁊ exhortati/
one cõmutẽt. Et bñ detonsaꝝ dicũť q̇ il/
loꝝ nõ sint morsus fugiẽdi q̃ bonoꝝ ope
rũ exẽpla sic vellera quedã subiect; mini/
strãt. Nõ tñ vsus dentiũ in alienis tm̃ re/
mordẽdis ⁊ ↄuincẽdis errorib⁊ extimať.
Est ⁊ potior quidã eoꝝ vsus. Si q̃ ido/
nei sunt solidũ celestis edulĳ mãdere panẽ
⁊ sublimioris doctrine secretos dĳudica
re ⁊ disserere intellect⁹ / q̃b⁊ nõ iã lacte op⁹
est: sꝫ solido cibo ip̃mq̇ꝫ q̃damm̃ attenu/
are ⁊ infirmare p̃nt: ⁊ quodã tẽperamẽto
dispẽsationis vľ sobriũ reddere q̃ ad soli/
dum p̱ se insufficiẽtes erãt. sꝫ tm̃modo la
ctis p̱ticipes. Quoddã enĩ solidioris in/
strumẽti ad mãdendũ vtunť ministerio q̃
exercitatos hñt sensus ad discretõem bo/
ni ⁊ mali / imo etiã boni ⁊ boni: nõ tm̃ iu/
dicãtes inter noctẽ ⁊ diẽ: sꝫ oẽm iudicãtes
diẽ. Et iure de lauacro ascẽdere dic̄ vt mũ
dando cordi studiosos p̱bet / eo q̇ mũdis
corde diuina sit repromissa cognitio. Ui
des quõ lotos ⁊ irrep̄hensibiles esse opor
tet eos q̃ alioꝝ excessus debẽt remordere
⁊ corripe? Quõ lotos ⁊ mũdos corde qui
diuini s̄monis dispẽsare debẽt alimoniã
⁊ archanos secretioris v̄bi discutere sen/
sus: sapiẽtie intima rimari / ⁊ ruminare in
sancta? Dẽtes tui q̃si grex detonsaꝝ. Qua
re g̊ quasi grex? Utiq̇ꝫ q̇ sese ñ impugnẽt
⁊ aduersenť sibi. sꝫ in simplicitate ⁊ vnita
te sensus sui ↄcinũt ⁊ ↄcordãt eccľie dẽtes
Quasi grex detonsaꝝ q̃ ascẽderũt de laua/
cro. Ueterẽ enĩ deponẽtes hoĩem / ⁊ one/
re sup̱uacuo leuati ac loti alacri⁹ ad supe/
riora ↄscendũt. Siquidẽ ipi pili veteres
oneri iã esse ĩcipiũt quom p̃mo noua vel/
lera germinãt: quom hyems trãsĳt: quom
ĩmber abĳt ⁊ recessit. Ideoq̇ꝫ si veteri ⁊ su
peruacuo leuiũ ⁊ inaniũ reꝝ vellere te in/
uolui adhuc necessariũ ducis. nondũ tibi
hyemalia cõgelate mẽtis frigora trãsierũt
Bñ enĩ detonsi ⁊ de lauacro ascẽdunt q̃si
nihil veteris vel sarcine vel sordis hñtes.
Attẽdis q̇ nõ tibi sufficit detõderi. nõ suf
ficit exonerari. nõ sufficit lotũ ⁊ nouũ fieri
nisi statim ascẽdas ⁊ spũ incedas: q̃ reno/
uaueris in spũ. Si spũ (inq̇t) viuim⁹ / spi
ritu ⁊ ãbulem⁹. Tu igiť si ascẽdere dispo/
nis / ascẽde sp̱ de lauacro / sp̱ nou⁹ ⁊ mũd⁹
Laua p̱ singulas noctes lectũ tuũ lachry
mis. Aut si te pctm̃ nõ quasi nox ĩuoluit.
sꝫ sicut nubes p̃teruolat. tu tamẽ lauare p̱
singulas nubes etiã leuiũ vestigia delicto
rum lachrymis dele. Hic eĩ ↄualle lachry
maꝝ loc⁹ est lauacri: Quid ẽ q̇ sordes: cõ
gesta ⁊ peccati purgamẽta futuri reseruas
lauacro seculi? Quid scis si nõ erit illic cõ
flatoriũ magis q̇ꝫ lauacrũ? Nã q̃ hic faci/
le poterãt ablui: ibi nõ tã misericordie q̇ꝫ ĩ
spũ iudicĳ ⁊ ardoris purganť. Et felix q̃
de seculo nõ quasi d̾sceno sꝫ q̃si d̾ lauacro
ascẽdit: nõ habẽs necesse / vt aliq̃d in se la
uet / sꝫ est mũdus tot⁹. Iste plane dignus
habeť dealbatis dẽtib⁊. i. aĩe sensib⁊ paneꝫ
angeloꝝ mãducare / nõ iã panẽ doloris / sꝫ
panẽ q̃ letificat cor hoĩs. Illũ vtiq̇ꝫ panẽ
quẽ significauit p̱p̄heta dicẽs. Satiabor
cũ apparuerit gloria tua. sic enim illa nos
gľia / dũ apparet / pascit: reficit: dũ reuelať
hui⁹ siquidẽ glorie reuelatio plena q̃d est /
nisi sapiẽtia vera? Que nos ad seipam edẽ
dum inuitãs nõ alias a nobis manditur
nisi cũ illã meditamur / velut vitales pu/
re mẽtis delicias ⁊ indeficientẽ refectõeꝫ.
Hic g̊ purgatos ⁊ exercitatos animi sen/
sus habeam⁹: nõ iã ad discretõem boni ⁊
mali: sꝫ tm̃ ad p̱ceptõem tãti boni. Actite
mus hic crebro q̃d ibi ↄtinue agem⁹: pre
occupem⁹ frequẽter in q̊ indesinẽter occu
pandi erimus. Summũ nobis hic nego
cium sit: q̃d solũ ibi erit. Cõtemplatio nã
q̇ꝫ sapiẽ eterna refectio est. Nihil omnino
spiritualib⁊ aĩme dentib⁊ dulci⁹ ruminať
q̇ꝫ ille panis viuus q̃ patri ait. Hec ẽ vita
eterna vt cognoscãt te veꝝ deũ ⁊ quẽ misi
sti iesum christũ. Qui viuit ⁊ regnat de⁹ p̱
oĩa secula seculoꝝ Amen.

Sermo. xxiiĳ.

AUdistis prece

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT

http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-317/0327

Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt